

тютюнових виробів» роздрібна торгівля розуміється, як діяльність із продажу товарів безпосередньо громадянам та іншим кінцевим споживачам для їх особистого некомерційного використання незалежно від форми розрахунків, зокрема на розлив у ресторанах, кафе, барах, інших суб'єктах господарювання громадського харчування.

Є.І. Свідерський дає таке визначення: «роздрібна торгівля – це торгівельна діяльність із продажу товарів поштучно та дрібним оптом безпосередньо громадянам та іншим споживачам переважно з розрахунками готівкою» [3, с. 12-13].

Отже, господарсько-торговельна діяльність – це діяльність суб'єктів господарювання з метою отримання прибутку шляхом купівлі та продажу товарів або надання відповідних послуг, пов'язаних із товарообігом; оптова торгівля – це торгівля суб'єктів господарювання для подальшої реалізації товарів іншим суб'єктам роздрібної торгівлі; роздрібна торгівля – продаж товарів невеликими обсягами споживачу чи власнику.

Література

1. Зверева Е.В. Хозяйственно-правовая защита потребительского рынка: монография. Луганск: Ноулидж, 2010. 396 с.
2. Захожай В.Б., Базась М.Ф., Матюха М.М. Бухгалтерський облік у галузях економіки: підручник. Київ: МАУП, 2014. 968 с.
3. Свідерський Є.І. Бухгалтерський облік у галузях економіки. Київ: КНЕУ, 2004. 233 с.

УДК 342.9:351.811.122(477)(043.2)

Бортник Н.П., д.ю.н., професор,
Національний університет імені адмірала Макарова, м. Одеса, Україна
Єсімов С.С., к.ю.н., доцент,
Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів, Україна

ЗМІСТ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ВЧИНЕННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ

Необхідність існування спеціальних правил, що регламентують безпеку дорожнього руху, історично обумовлена науково-технічним прогресом, внаслідок якого виникло транспортне сполучення між територіями, були створені транспортні засоби різних видів, сформувалися уявлення про культуру пересування.

Питання забезпечення безпеки дорожнього руху відіграє важливе значення і в плані недопущення втрат у сфері економіки. Водночас, зі зростанням кількості автомобілів існує ймовірність збільшення кількості

порушень правил дорожнього руху та дорожньо-транспортних пригод, що тягнуть за собою адміністративну або кримінальну відповідальність [1].

Адміністративна відповідальність за вчинення правопорушень у сфері дорожнього руху є юридично значимим наслідком вчиненого протиправного діяння, включає перелік правообмежень, покладених на винну особу на підставі санкції адміністративно-правової норми. Як підстава юридичної відповідальності традиційно розглядається наявність в діях винного ознак складу правопорушення або злочину. При цьому акцентується увага на обов'язки суб'єкта зазнавати заходи державно-примусового впливу, або прямо вказується на кореляційний взаємозв'язок «підстава адміністративної відповідальності – адміністративний проступок» [2, с. 37].

Отже, адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху – це суспільно небезпечні, винні вчинені протиправні діяння, що посягають на суспільні відносини щодо підтримки безаварійного дорожнього руху, на встановлений законом порядок його належної організації, за вчинення яких встановлена адміністративна відповідальність. Зміст адміністративної відповідальності за вчинення правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху включає в себе: юридичний склад правопорушення (об'єкт, об'єктивна сторона, суб'єкт, суб'єктивна сторона); кваліфікацію фактично вчиненого діяння за відповідною адміністративно-правовою нормою; призначення виду адміністративного покарання, передбаченого санкцією адміністративно-правової норми.

Література

1. Про затвердження Галузевої програми забезпечення безпеки руху на автомобільному транспорті на 2016-2018 роки: Наказ Міністерства інфраструктури України від 18 бер. 2016 р. № 112. URL: mtu.gov.ua/files/ГПЗБР%20на%20АТ%20на%202016-2018.doc.

2. Адміністративне право: навч. посібник / О.І. Остапенко, М.В. Ковалів, Р.В. Кісіль; за ред. О.І. Остапенка. Київ: Всеукраїнська асоціація видавців «Правова єдність», 2008. 533 с.